

RILEY
SAGER

**ZAMKNI
POSLEDNÍ
DVEŘE**

THRILLER

VÍTEJTE V NOVÉM DOMOVĚ,
MOŽNÁ UŽ HO NIKDY NEOPUSTÍTE...

RILEY SAGER
ZAMKNI POSLEDNÍ DVEŘE

Lock Every Door
Copyright © 2019 by Todd Ritter
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Tomáš Pokorný, 2020
Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2020
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2020

ISBN 978-80-277-0596-2 (pdf)

RILEY SAGER

**ZAMKNI
POSLEDNÍ
DVEŘE**

VENDETA

Věnováno Irovi Levinovi

Ginny hltala budovu očima. Nohama sice stála pevně na chodníku, ale srdce měla otevřené a bouřlivé jako moře. Ani v nejtajnějším snu by si nebyla pomyslela, že do téhle budovy někdy vkročí. To místo pro ni bylo nedosažitelné jako pohádkový hrad. Dokonce tak i vypadalo – vysoké a impozantní, s ozdobnými chrličmi. Byla to manhattanská verze paláce obývaného elitou města.

Ti, kdo žili mimo zdi budovy, ji znali jako Bartolomějskou. Ale pro Ginny to bylo místo, kterému nyní říkala domov.

Greta Manvillová
Srdce snílka

SOUČASNOST

Světlo prořízne tmu a vytrhne mě ze spánku.

Moje pravé oko – někdo se mi ho snaží otevřít. Prsty v gumové rukavici oddělují víčka, tahají za ně jako za zadrhnuté žaluzie.

Přichází více světla. Je ostré. Bolestivě jasné. Tenký kužel světla z baterky mi svítí na zornici.

Pak se totéž stane mému levému oku. Oddělit. Nadzvednout. Posvítit.

Prsty moje víčka uvolní a já se propadnu zpět do temnoty.

Někdo mluví. Muž s jemným hlasem. „Slyšíte mě?“

Otevřu ústa a horká bolest mi zaplaví čelist. Šíří se dál a bodá mě do krku a do tváří.

„Ano.“

Můj hlas je drsný. Krk mám vyprahlý. Irty, až na malé hladké místo vlhkého tepla s kovovou příchutí.

„Krvácím?“

„Ano, krvácíte,“ promluví stejný hlas jako předtím, „ale jen trochu. Mohlo to být horší.“

„Mnohem horší,“ dodává další hlas.

„Kde to jsem?“

První hlas odpoví: „V nemocnici, zlatíčko. Jedete na pár vyšetření. Potřebujeme vědět, jak moc je to vážné.“

Dojde mi, že jsem v pohybu. Slyším hrčení kol na dlažbě a cítím lehké třesení pojízdného lůžka. UVědomím si, že ležím na zádech. Až doteď jsem si připadala, jako bych se vznášela. Zkousím se pohnout, ale nejde to. Ruce i nohy mám připoutané. Něco mi obtočilo krk jako krajsa a drží mi nehybně hlavu.

Jsou tu i další lidé. Víím o třech. Dva mluví a někdo další tlačí lůžko. Na uchu cítím jeho teplé funění.

„Pojďme si vyjasnit, kolik si toho pamatujete.“ Znovu ten první hlas. Je z nich nejupovídanější. „Myslíte, že budete schopná odpovédět na pár otázek?“

„Ano.“

„Jak se jmenujete?“

„Jules.“ Zarazím se, rozrušená teplým vlhkem stále přítomným na rtech. Zkusím si je olíznout, ale jazyk mě neposlouchá. „Jules Larsenová.“

„Dobrý den, Jules,“ řekne ten muž. „Já jsem Bernard.“

Chci odpovédět na pozdrav, ale čelist mě stále bolí.

Stejně jako celá levá strana těla, od kolene po rameno.

A také hlava.

Zaplaví mě bolest. Objeví se zničehonic a během okamžiku mě celou ochromí. Nebo tu možná byla i předtím, ale teprve nyní jsem schopná ji vnímat.

„Kolik je vám let, Jules?“ zeptá se Bernard.

„Dvacet pět.“ Moje slova přeruší nová vlna bolesti. „Co se mi stalo?“

„Srazilo vás auto, zlato,“ vysvětlí mi, „nebo jste možná sama vběhla do silnice. Stále je tu pár nejasností.“

Tak s tímhle mu nepomůžu. To, co říká, jsou pro mě čerstvé zprávy. Nic z toho si nevybavuju.

„Kdy?“

„Před pár minutami.“

„Kde?“

„Přímó před Bartolomějskou.“

Mé oči se otevřou, tentokrát z vlastní vůle.

Zamrkám v ostrém světle. Zářivky mi jedna za druhou sviští nad hlavou, jak postel uhání chodbou. Bernard s námi drží krok. Je oblečený ve světlém ošetřovatelském stejnokroji, má tmavou kůži a hnědé oči. Jsou to laskavé oči, proto do nich odevzdaně zírám.

„Prosím,“ žadoním, „prosím, neposílejte mě tam zpátky.“

O ŠEST DNÍ DŘÍVE

1

Výtah připomíná ptačí klec. Vysokou a ozdobnou – celý z tenkých tyčí a s pozlaceným exteriérem. Když do něj vstoupím, dokonce i myslím na ptáky. Exotické, zářivé a okázalé.

Můj pravý opak.

Žena vedle mě se však k výtahu hodí – modrý kostýmek Chanel, blondaté vlasy do drdolu, ruce s dokonalou manikúrou obtěžkané několika prsteny. Může jí být něco přes padesát. Možná víc. Tvář má díky botoxu pevnou a pleť zářivou. Její hlas je svěží jako šampaňské a stejně tak veselý. Dokonce i její jméno je elegantní – Leslie Evelynová.

Protože je to v podstatě pracovní pohovor, mám na sobě také kostým.

Černý.

Žádný Chanel.

Boty jsem sehnala ve výprodeji. Moje hnědé, k ramenům dlouhé vlasy jsou poněkud neupravené. Normálně bych si byla zašla do kadeřnického salonu, ale ani to mi teď můj rozpočet nedovolí.

S předstíraným zájmem přikyvuju a Leslie Evelynová vypráví: „Tento výtah je původní, samozřejmě. Stejně jako hlavní schodiště. Ani vstupní hala se moc nezměnila od doby, kdy budovu v roce 1919 otevřeli. Na těchto starých budovách je skvělé, že byly postaveny tak, aby vydržely.“

Očividně také tak, aby donutily lidi vzájemně si narušovat osobní prostor. Leslie a já stojíme přitisknuty k sobě v překvapivě malé kabině. Co však výtahu chybí na velikosti, dohání stylem. Červený koberec na podlaze a zlatý strop. Na třech stranách dubové obložení, které ve výšce pasu přechází v řadu úzkých oken.

Výtah má dvojité dveře – jedny tvoří tyče tenké jako dráty, ty se zavírají samy, a navíc je tu vnitřní mříž, kterou Leslie zatáhne předtím, než stiskne tlačítko nejvyššího patra. Dáme se do pohybu. Pomalu, ale jistě stoupáme na jednu z nejproslavenějších adres na Manhattanu.

Nikdy bych na ten inzerát neodpověděla, kdybych věděla, že se týká bytu v téhle budově. Považovala bych to za ztrátu času. Nejsem Leslie Evelynová. Nenosím karamelový diplomatický kufřík a nezapadám na tohle místo. Jsem Jules Larsenová z pensylvánského těžařského města, s méně než pěti sty dolary na účtu.

Já sem nepatřím.

Ale ten inzerát neuváděl adresu. Psalo se tam jen, že shánějí někoho na hlídání bytu, zatímco majitel bude pryč. Připojeno bylo pouze telefonní číslo, aby bylo možné v případě zájmu zavolat. A já zájem měla a zavolala. Telefon zvedla Leslie Evelynová a udala mi čas a místo setkání. Ulice sedmdesát něco, Upper West Side.

Doopravdy jsem nevěděla, kam jsem se to přihlásila, dokud jsem nestála před budovou samotnou. Tříkrát jsem si zkontrolovala adresu, abych se ujistila, že jsem na správném místě.

Bartolomějská.

Stojí hned za bytovým domem Dakota a dvouvěžovým San Remem a je to jedna z nejvýraznějších manhattanských obytných budov. Částečně i díky tomu, jak je úzká. V porovnání s ostatními legendárními newyorskými nemovitostmi je Bartolomějská pouhá hračka – kamenný kvádr stoupající do výšky třinácti podlaží nad Central Park West. Ale díky těm

gigantům v okolí je naopak výrazná svou odlišností. Malá, důmyslná a nezapomenutelná.

Ale proslulá je hlavně díky svým chrličům v klasickém stylu, s netopýřími křídly a ďábelskými rohy. Tyhle kamenné bestie jsou všude, od dvojice sedící nad klenutým hlavním vchodem až po ty, jež se krčí na každém rohu zešikmené střechy. Další obývají fasádu budovy, v krátkých řadách na každém druhém podlaží. Sedí na mramorových podstavcích, ruce natažené k římsám nad sebou, jako kdyby samy držely budovu vzpřímenou. Bartolomějská díky nim vypadá goticky, jako katedrála – a její vzhled jistě inspiroval i k pojmenování po svatém Bartoloměji.

Během roku Bartolomějská se svými chrličí uchvátí tisíce fotografů. Viděla jsem ji na pohlednicích a v reklamách, i jako pozadí módních fotografií. Objevila se také ve filmech. A v televizi. Dokonce na obálce nejlepšího bestselleru vydaného v osmdesátých letech – *Srdce snílka*. Tam jsem se o ní dozvěděla poprvé. Jane měla jeden výtisk. Často jsem se natáhla na její velkou postel a ona mi z něj předčítala.

Kniha vypráví imaginární příběh dvacetiletého sirotka Ginny, kterou vrtkavost osudu a laskavost babičky, již nikdy nepoznala, zavála do Bartolomějské. Ginny novým nábl prostředím proplová ve stále rafinovanějších společenských šatech a přitom balamutí několik nápadníků. Je to jen dívčí sen, samozřejmě, ale nádherný. Ten typ snu, který dovolí mladé dívce představovat si, že prožije románek v životem pulzujících manhattanských ulicích.

Když Jane četla, dívala jsem se na obal knihy s vyobrazením ulice s Bartolomějskou. Ze svých dětských let jsme takové budovy neznaly. Vídávaly jsme jen řadové domy a výlohy se skly pokrytými černým prachem, jejichž smutný kolorit jen příležitostně narušovala škola nebo kostel. I když jsme na Manhattanu nikdy nebyly, obě nás fascinoval. A stejně tak myšlenka žít na podobném místě, jako je Bartolomějská, což bylo na hony vzdálené našemu úhlednému rodinnému dvojdomku.

„Jednou...“ říkávala častokrát Jane mezi kapitolami, „jednou tam budu bydlet.“

„A já přijdu na návštěvu,“ dodala jsem vždycky obratem.

Jane mě pohladila po vlasech a dodala: „Na návštěvu? Jules, holčičko, ty tam budeš žít se mnou.“

Žádná z takových dětských fantazií se samozřejmě nesplní. Nikdy. Možná lidem jako Leslie Evelynová – možná. Ale ne Jane. A rozhodně ne mně. Tahle jízda ve výtahu je jim nejbliž, kam se kdy dostanu.

Výtahová šachta je vmáčknutá dovnitř schodiště, které se vine nahoru uprostřed budovy. Vidím to skrz okna výtahu, když stoupáme. Mezi každým podlažím je deset schodů, podesta a dalších deset schodů.

Na jedné podestě vidím muže pokročilejšího věku, sípe cestou dolů po schodech, pomáhá mu vyčerpaně vyhlížející žena v nachové uniformě ošetřovatelky. Trpělivě čeká, drží ho za paži, než muž znovu popadne dech. I když předstírají, že výtahu nevěnují pozornost, všimnu si jejich rychlého pohledu těsně předtím, než se ztratíme v dalším podlaží.

„Byty jsou na jedenácti podlažích a začínají na druhém,“ říká Leslie. „Přízemí zabírají kanceláře a místa vyhrazená pro zaměstnance a údržbáře. V suterénu jsou sklady. Na každém podlaží jsou čtyři bytové jednotky. Dvě vpředu. Dvě vzadu.“

Minuly jsme další podlaží, výtah je pomalý, ale vytrvalý. Na tomto patře žena ve věku Leslie čeká na jízdu dolů. Oblečená v legínách, botách značky UGG a objemném bílém svetru se chystá vyvenčit malinkatého pejska na ozdobném řemínku. Na Leslie zdvořile zamává, zatímco mě si prohlíží zpoza obrovských slunečních brýlí. Během krátkého okamžiku, kdy jsme navzájem tváří v tvář, tu ženu poznávám. Je to herečka. Nebo alespoň bývala. Naposledy jsem ji viděla před deseti lety v romantickém seriálu, který jsme s matkou sledovaly o letních prázdninách.

„To je...“

Leslie mě zarazí zdvihnutou rukou. „O rezidentech nikdy nemluvíme. To je nepsané pravidlo. Bartolomějská je hrdá na svou diskrétnost. Lidé, kteří zde žijí, se chtějí mezi svými čtyřmi zdmi cítit příjemně.“

„Ale žijí zde celebrity, nebo ne?“

„Vlastně ne,“ odpoví mi. „A jsme s tím spokojeni. Poslední věc, kterou bychom tu chtěli, jsou paparazzi čekající před vchodem. Nebo, bože chraň, něco tak hrozného, jako se stalo v Dakotě, když tam zabili Johna Lennona. Naši klienti jsou spíše nenápadní a bohatí. Mají rádi své soukromí. Mnoho z nich využívá agentury, které za ně byt koupí, aby sami mohli zůstat v anonymitě.“

Výtah se zařinčením zastaví v nejvyšším patře a Leslie mi oznámí: „Jsme tady. Dvanácté poschodí.“

Trhnutím otevře mříž a vystoupí, její podpatky klapou o jednoduché obdélníkové černobílé dlaždice.

Stěny chodby jsou vínové a v pravidelných rozestupech je lemují nástěnné svícny. Mineme dvoje neoznačené dveře a pak chodba končí širokou zdí s dalšími dvěma vchody. Na rozdíl od předchozích jsou označené.

12A a 12B.

„Myslela jsem, že na každém patře jsou čtyři byty,“ říkám.

„To je pravda,“ odpovídá. „Vyjma tohoto. Dvanácté podlaží je speciální.“

Rychle se ohlédnu na neoznačené dveře za námi. „A kam vedou tyhle?“

„Sklady. Přístup na střechu. Nic zvláštního.“ Sáhne do kufříku, vyndá svazek klíčů a odemkne jimi 12A. „Tohle místo naopak zvláštní je.“

Otevře dveře, ustoupí stranou a odhalí tak malou, vkusnou předsň. Vidím věšák na kabáty, zrcadlo se zlatým rámem, stůl s lampou, vázu a malou miskou na klíče. Můj pohled se přesune z předsně dál do hloubi bytu a ulpí na okně přímo naproti dveřím. Je z něj jeden z nejúžasnějších výhledů, jaký jsem kdy spatřila.

Central Park.

Pozdní podzim.

Jantarové slunce prostupuje oranžovozlaté listy.

Vše z ptačí perspektivy ve výšce padesáti metrů.

Okno v obývacím pokoji sahá od podlahy až ke stropu. Procházím chodbou a z té výšky se mi třesou kolena a pokouší se o mě závrať. Mířím k oknu a zastavím se u něj s nosem pouze pár centimetrů od skla. Přimo pode mnou se rozprostírá jezero v Central Parku a přes něj se půvabně klene most Bow Bridge. Vzadu v dálce je vidět malá část kolonády Bethesda Terrace a přístaviště s restaurací Loeb Boathouse. Vpravo je louka Sheep Meadow, její rozlehlá zelená plocha je posetá lidmi, kteří tu odpočívají a vyhřívají se v podzimním slunci. Po levé straně stojí hrádek Belvedere a na pozadí je vidět majestátní kamenné Metropolitní muzeum umění.

Hltám scenérii, téměř ani nedýchám.

Kdysi jsem si přesně takový výhled představovala, když jsem četla *Srdce snílka*. Ginny v knize má ze svého bytu přesně takový rozhled. Louka k jihu. Hrádek na severu. Bow Bridge přesně uprostřed – místo, kde se odehrávaly její nejodvážnější sny.

A teď je to na malou chvíli i moje realita. Navzdory všemu, čím jsem si v životě musela projít. Anebo právě kvůli tomu. Mám pocit, jako by zasáhl samotný osud, i když mě znovu zaplavují neodbytné myšlenky: *Já sem nepatřím*.

„Promiňte,“ řeknu, když se mi podaří odtrhnout zrak od krajiny pode mnou. „Myslím, že tohle celé je veliké nedorozumění.“

Napadá mě mnoho způsobů, jak jsme mohly – já nebo Leslie Evelynová – udělat chybu. V inzerátu na webu mohlo být špatné telefonní číslo. Nebo jsem se možná přehlédla při jeho vyřukávání. Když Leslie zvedla telefon, mluvily jsme spolu tak krátce, že nějaký omyl byl takřka nevyhnutelný. Já jsem si myslela, že shání někoho na hlídání bytu. Ona si myslela, že hledám byt. A teď tu stojíme. Leslie naklání hlavu a zmateně

se na mě dívá, já jsem ještě stále ohromená výhledem, který – příznějme si to – nikdy nebyl určen pro někoho jako já.

„Nelíbí se vám?“ diví se.

„Je úžasný.“ Dopřeju si další rychlý pohled z okna. Nedokážu si pomoci. „Ale já nehledám byt. Tedy hledám, ale musela bych si dávat stranou každou penny až do sta let, a stejně bych si takové místo nemohla dovolit.“

„Ten byt ještě není volný,“ říká. „Zatím potřebuje někoho, kdo v něm bude tři měsíce bydlet.“

„To přece není možné, aby mi někdo dobrovolně zaplatil za to, že tady budu bydlet. I kdyby jen tři měsíce.“

„V tom se mýlíte. Přesně to totiž potřebujeme.“

Udělá gesto směrem k pohovce uprostřed pokoje. Je potažená karmínovým sametem a určitě byla dražší než moje první auto. Váhavě si sednu s obavou, že by ji můj jediný pohyb mohl zničit. Leslie se posadí naproti mně do křesla ve stejném stylu. Mezi námi stojí mahagonový konferenční stůl a na něm květináč s orchidejí. Okvětní lístky má dokonale bílé.

Když už mě teď nerozptyluje výhled, všímám si, že celý obývací pokoj je laděn v přírodních tónech dřeva a červené. Přepychové, ale trochu dusivé. Stojací hodiny neúprosně tikají v rohu. Sametové závěsy a dřevěné rolety na oknech. Mosazný dalekohled na dřevěné trojnožce nemíří vzhůru na hvězdy, ale na Central Park.

Tapety mají červený květinový vzor – ornamenty rozevřených okvětních lístků se rozestupují jako vějíře a překrývají se. Strop je dekorovaný ozdobnými lištami, omítka v rozích se stáčí do tvarů připomínajících kudrlinky.

„Věc se má tak,“ vysvětluje Leslie, „v Bartolomějské platí pravidlo, že žádný byt nesmí zůstat prázdný déle než jeden měsíc. Je to staré pravidlo a dalo by se říci, že i trochu zvláštní. Ale ti, kteří zde žijí, s ním souhlasí, protože obydlený dům je šťastný dům. Některé z komplexů v okolí jsou většinu času z poloviny prázdné. Jistě, lidé v nich vlastní byty, ale zřídka tam bydlí. A podle toho to vypadá. Když do

nějaké takové budovy vejdete, připadáte si jako v muzeu. Nebo ještě hůř – jako v kostele. Navíc je to otázka bezpečnosti. Kdyby se rozneslo, že nějaký byt v Bartolomějské bude několik měsíců prázdný, nikdy nevíte, kdo by se do něj pokusil vloupat.“

Proto ten prostý inzerát pohřbený mezi spoustou dalších, které hledaly někoho na výpomoc. Divila jsem se, proč byl tak vágní.

„Takže hledáte hlídače?“

„Hledáme *rezidenta*.“ odpoví Leslie. „Osobu, která budově vdechne život. Vezměte si například tento byt. Majitelka nedávno zemřela. Byla to vdova. Žádné vlastní děti. Pouze chamtivé neteře a synovci v Londýně, kteří teď mezi sebou o byt bojují. Dokud to nevyřeší, bude byt volný. Představte si, jaké tu bude prázdnno, když jsou na patře pouze dva byty.“

„Proč neteře a synovci prostě nezařídí pronájem?“

„To je zakázáno. Ze stejného důvodu, který jsem zmínila dříve. Nemohli bychom nikomu zabránit, aby si byt pronajal, a bůhví, co by se tu pak dělo.“

Přikývnu, najednou to chápu. „Když někomu zaplatíte, máte jistotu, že s bytem nic neprovede.“

„Přesně,“ dodává Leslie, „berte to jako pojistku. A platí zde docela hezky, řekla bych. V případě bytu 12A rodina zesnulé nabízí čtyři tisíce dolarů za měsíc.“

Ruce, které jsem doteď měla způsobně položené na klíně, mi sklouznou k bokům.

Čtyři tisíce za měsíc.

Za to, abych *tady* bydlela.

Ta částka je tak ohromující, že mám pocit, jako by se karmínová pohovka pode mnou propadla a já se vznášela čtvrt metru nad zemí.

Pokouším se uspořádat si myšlenky, zápasím s jednoduchou matematikou. To je dvanáct tisíc dolarů za tři měsíce. Více než dost, abych si dala život do pořádku.

„Předpokládám, že vás to zaujalo,“ řekne Leslie.

Občas ti život nabídne tlačítko pro restart. Když se to stane, musíš ho stisknout tak odhodlaně, jak jen dovedeš.

To mi jednou řekla Jane, kdysi dávno během jednoho z těch dní, kdy jsme si četly v její posteli. Byla jsem tenkrát ještě příliš mladá, abych chápala, co tím myslí.

Nyní už tomu rozumím.

„Ano, vážně mě to zaujalo,“ říkám.

Leslie se usmívá, její bílé zuby září zpoza broskvově růžových rtů. „Takže začneme s pohovorem, můžeme?“

2

Než aby Leslie dokončila pohovor v obývacím pokoji, pokračuje v něm při prohlídce bytu. Každý pokoj přináší novou otázku, je to jako ve stolní hře. Jen tu chybí hrací deska a kostky.

První zastávkou je studovna, umístěná vpravo od obývacího pokoje. Je velmi maskulinní. Všechno je dřevěné, tmavě zelené nebo v barvě whisky. Vzor na tapetách je stejný jako v obýváku, jen zde je jasně smaragdový.

„Jaká je vaše současná pracovní situace?“ ptá se Leslie.

Mohla bych – a asi bych měla – říct, že před dvěma týdny jsem byla administrativní asistentka v jedné z největších finančních společností v zemi. Nebylo to nic moc – pozice pouze o jeden stupeň výš než neplacená stáž. Mnoho kopírování, vaření kávy a výlevy špatných nálad středního managementu, pro který jsem pracovala. Ale já mohla platit své účty a oni mi hradili zdravotní pojištění. Dokud jsem nebyla propuštěna společně s deseti procenty dalších zaměstnanců. Předpokládám, že šéf to nazval *restrukturalizace* proto, že to znělo lépe než hromadné propouštění. Ať tak nebo tak, výsledek byl stejný – já jsem nezaměstnaná, on nejspíš dostal přidáno.

„V současné době nezaměstnaná, ale aktivně hledám,“ odpovím.

Leslie reaguje lehkým přikývnutím. Nevím, zda to bylo dobré, nebo špatné znamení. Když se vracíme do hlavní chodby

a pokračujeme na druhou stranu bytu, vyptává se každopádně dál.

„Kouříte?“

„Ne.“

„Pijete?“

„Příležitostně skleničku vína k večeři.“

Tedy kromě toho večera před dvěma týdny, kdy mě Chloe vzala ven, abych utopila svůj smutek v margaritách. Měla jsem jich pět neuváženě rychle za sebou a v noci jsem zvracela v aleji. Tyhle věci ale Leslie taky vědět nemusí.

Chodba náhle zatáčí vlevo. Nejdeme ale dál, Leslie mě nasměruje vpravo do jídelny tak půvabné, až se mi zatají dech. Podlaha z tvrdého dřeva je vyleštěná jako zrcadlo. Nad dlouhým stolem, ke kterému by se pohodlně posadilo dvanáct lidí, visí lustr. V této místnosti je složitý květinový motiv tapet světle žlutý. Protože je jídelna v rohu budovy, nabízí dva spolu soupeřící výhledy. Central Park na jedné straně, na druhé straně roh protějšího domu.

Obcházm stůl, prsty přejíždím po dřevě a Leslie pokračuje: „Jaký je váš rodinný stav? I když se úplně nezdráháme přijmout na hlídání bytů páry, nebo dokonce rodiny, preferujeme osoby bez závazků. Zjednodušuje to proces po právní stránce.“

„Jsem sama,“ odpovím a usilovně se snažím, aby mi do hlasu neprosákla hořkost.

Vynechám příběh o tom, jak jsem se toho dne, kdy jsem přišla o práci, vrátila o něco dřív domů. Bydleli jsme v bytě s mým přítelem Andrewem. On v noci uklízel ve stejné budově, ve které jsem pracovala. Přes den napůl dálkově studoval na Pace University obor finančnictví a, jak se ukázalo, taky si to rozdával se spolužačkou, zatímco já jsem chodila do práce.

A přesně to právě dělali, když jsem vešla do bytu, v náručí malou smutnou krabici osobních věcí, které jsem narychlo posbírala ve své pracovní kóji. Ani nedošli do ložnice. Našla jsem je na pohovce z bazaru, Andrew měl dříviny u kotníků a doširoka roztažená stehna.

Byla bych z toho všeho smutná, kdybych nebyla pořád tak rozčilená. A zraněná. A kdybych neobviňovala sama sebe za to, že jsem se spokojila s někým, jako je Andrew. Věděla jsem, jak je nespokojený se svou prací a že chce od života víc. Netušila jsem ale, že chce taky víc než jenom mě.

Leslie Evelynová mě vede do kuchyně, která je tak obrovská, že má dva vchody – jeden z jídelny, druhý z chodby. Pomalu se otáčím, oslněná neposkvřenou bělostí, žulovými pracovními deskami, snídaňovým koutkem u okna. Vše vypadá úplně jako z televizní show o vaření. Kuchyň je vyladěná do posledního detailu.

„Je tak prostorná,“ říkám, ohromená její velikostí.

„Je tu od doby, kdy se Bartolomějská poprvé otevřela. Zatímco budova sama se moc nezměnila, samotné byty byly během let podstatně renovovány. Některé se zvětšily. Jiné zmenšily. Tento sloužil jako kuchyně a ubytování pro služebné, které se staraly o mnohem větší byt dole. Podívejte.“

Přejde ke skříňce s výsuvnými dveřmi, vmáčknuté mezi troubu a dřez. Když zvedne dveře, spatřím tmavou šachtu a dva provazy visící z kladky nad ní.

„To je jídelní výtah?“

„Ano, je.“

„Kam vede?“

„Vlastně ani nevím. Desítky let ho nikdo nepoužívá.“ Nechá dveře výtahu, aby se zavřely, a najednou přepne zpět do režimu pohovoru.

„Řekněte mi něco o své rodině. Máte nějaké příbuzné?“

Na tuhle otázku je těžké odpovědět, protože horší je být bez rodiny než ztratit práci nebo být podveden. Ať řeknu cokoliv, může to otevřít stavidla dalších otázek, což pověde k ještě smutnějším odpovědím. Zvláště pokud nastíním, co se stalo.

A kdy.

A proč.

„Sirotek,“ odpovím a doufám, že jednoslovná odpověď ji odradí od toho, aby ve vypytování se na rodinu pokračovala. Zabralo to, do určité míry.

„Vůbec žádná rodina?“

„Ne.“

Je to téměř pravda. Moji rodiče byli jedináčci a prarodiče zrovna tak. Žádné tety, strýcové, sestřenice ani bratřenci. Pouze Jane.

Také mrtvá.

Možná.

Pravděpodobně.

„Když nemáte žádné příbuzné, koho bychom měli kontaktovat v případě mimořádných událostí?“

Před dvěma týdny by to byl Andrew. Nyní je to Chloe, myslím, i když ani ona není nikde oficiálně uvedená. Ani si nejsem jistá, zda by mohla být.

„Nikoho,“ odpovím a uvědomuju si, jak žalostně to zní. A tak dodám lehce nadějnou poznámku: „Prozatím.“

Toužím změnit téma, proto vyhlédnu dveřmi ven z kuchyně. Leslie ten náznak pochopí a zavede mě do vedlejší chodby. Je tu vstup do koupelny pro hosty, kterou se neobtěžuje mi ukázat, komůrka a – veliké překvapení – točité schodiště.

„Panebože. Další podlaží?“

Leslie vesele kývne, spíše pobavená než překvapená mou reakcí dítěte o Vánocích. „Je to specialita těchto dvou bytů na dvanáctém podlaží. Prosím. Podívejte se.“

Vyjdu po schodišti, které se točí prudce jako vývrtka, do ložnice ještě malebnější než kuchyně. Květinový vzor tapet tady opravdu dokonale ladí s vybavením. Je to nejlehčí odstín modré. Barva jarní oblohy.

Stejně jako jídelna pod námi je ložnice umístěná v rohu budovy. Protože je to nejvyšší patro, strop se dramaticky svažuje až k ostrému rohu u protější zdi. Veliká postel je umístěná tak, aby z ní člověk mohl vyhlížet ven okny spojujícími se v rozích. A přímo před okny je *pièce de résistance* – chrlič.

Sedí na rohové římse, zadní nohy pokrčené, předními prackami pevně svírá římsu nad sebou. Křídla má roztažená, jedno lze spatřit severním oknem a druhé západním.

„Překrásné, že ano?“ říká Leslie, která najednou stojí za mnou. Ani jsem nepostřehla, jak jde po schodech nahoru. Byla jsem tak zaujatá chrličem, místností i tou neuvěřitelnou představou, že bych možná, dá-li pánbůh, mohla dostat zapláceno za to, že zde budu bydlet.

„Ano, překrásné,“ odpovím natolik ohromená tím vším, že nejsem schopná dělat nic jiného než po ní opakovat slova.

„A docela prostorné,“ dodává. „I na poměry Bartolomějské. Opět kvůli svému původnímu účelu. Dříve tu bylo ubytováno několik sloužících. Tady žili, dole vařili a o několik pater níže pracovali.“

Upozorňuje mě na všechno, čeho jsem si hned nevšimla, jako malý sedací koutek nalevo od schodů s krémově zabarvenými křesly a skleněným konferenčním stolem. Přejdou napříč místností po bílém koberci tak jemném, že mám chuť odhodit boty a vyzkoušet, jaké by to bylo chodit po něm bosá. Ve stěně vpravo jsou dvoje dveře. Jedny vedou do hlavní koupelny. Rychlý pohled dovnitř odhalí dvojité umyvadlo, skleněný sprchový kout a vanu na nožičkách s drápy. Za druhými dveřmi je obrovská šatna se zrcadlovým toaletním stolem a s takovým množstvím zásuvek a polic, že by dokázaly zaplnit obchod s oblečením. Všechny jsou ale prázdné.

„Tahle šatna je větší, než byl můj dětský pokojíček,“ řeknu Leslie. „Nebo ještě jinak. Je větší než jakákoliv místnost, kterou jsem kdy měla.“

Leslie, která si upravuje vlasy před zrcadlem toaletního stolu, se otočí a řekne: „Když mluvíte o bydlení, jaká je vaše současná adresa?“

Další záludná otázka.

Odstěhovala jsem se ještě ten den, kdy jsem objevila Andrewa, jak klátí spolužačku. Tedy ne z vlastní vůle, aby bylo jasno. Na smlouvě o pronájmu však bylo jen Andrewovo jméno.

Nikdy po tom, co jsem se nastěhovala, jsem se tam nenechala dopsat. A tak to logicky nikdy nebyl můj domov, i když jsem tam žila víc než rok. Poslední dva týdny jsem spala na gauči u Chloe v Jersey City.

„Hledám si bydlení,“ přiznávám a přeju si, aby moje situace nevyznívala tak zoufale, i když ve skutečnosti taková je.

Leslie rychle zamrká, pokusí se skrýt údiv. „Hledáte si bydlení?“

„Na můj poslední adrese se rozhodli vytvořit družstvo,“ mlžím, „tak teď bydlím u kamarádky, dokud si něco nenajdu.“

„Umím si představit, že by se vám velice hodilo, kdybyste zde mohla zůstat,“ řekne Leslie s patřičnou dávkou taktu.

Popravdě, žít zde by mi vážně vytrhlo trn z paty. Poskytlo by mi to základnu, abych si mohla hledat práci a nové bydlení. A na konci bych měla dvanáct tisíc na bankovním účtu. To taky není úplně nepodstatné.

„Nuže, pojďme dokončit pohovor a uvidíme, zda jste vyhovující kandidátka.“

Leslie mě vede z ložnice dolů po schodech a zpět ke karmínové pohovce v obývacím pokoji. Opět se posadím a položím ruce na kolena. Opravdu se snažím, abych se ovládla a nestočila pohled k oknu. A stejně se to stane. V pozdním odpoledni jsou sluneční paprsky, jež prozařují Central Park, sytě zlaté.

„Ještě několik otázek a budeme hotové,“ řekne Leslie, otevře kufřík a vyndá z něj pero a něco, co vypadá jako formulář. „Věk?“

„Dvacet pět.“

Zapíše si. „Datum narození?“

„Prvního května.“

„Máte nějaké nemoci nebo zdravotní potíže, o kterých bychom měli vědět?“

Odtrhnu pohled od okna. „Proč to potřebujete vědět?“

„Pro případ, že by se něco stalo,“ vysvětlí mi. „Protože jste neuvěděla nikoho jako kontakt, kdyby se nedejbože něco

přihodilo v době vašeho pobytu, budu o vás mít alespoň základní zdravotní informace. Ujišťuji vás, že je to standardní postup.“

„Žádné nemoci.“

Hrot pera se vznáší nad papírem. „Takže žádné problémy se srdcem ani nic podobného?“

„Ne.“

„A sluch i zrak máte v pořádku?“

„Naprosto.“

„Nějaké alergie, o kterých bychom měli vědět?“

„Na včelí bodnutí. Ale nosím s sebou EpiPen.“

„To je od vás velmi rozumné,“ řekne Leslie. „Je milé poznat mladou ženu, která dokáže používat hlavu. Čímž se dostáváme k poslední otázce. Řekla byste o sobě, že jste zvědavá?“

Zvědavá. Slovo, které bych při tomto rozhovoru nikdy nečekala, vzhledem k tomu, že otázky klade zatím pouze Leslie.

„Nejsem si jistá, zda rozumím otázce,“ odvětím.

„Tak já se zeptám na rovinu,“ odpoví Leslie. „Jste zvědavá? Pokládáte ráda otázky? Nebo snad, přímočařeji řečeno, ráda vykládáte ostatním, co jste se dozvěděla? Jak asi víte, Bartolomějská má dobrou reputaci, co se diskrétnosti týče. Lidé jsou zvědaví, co se děje za těmito zdmi, vy jste už nicméně viděla, že je to úplně běžná budova. V minulosti některé osoby, které se staraly o byty v době nepřítomnosti majitele, přišly se špatnými úmysly. Začaly pátrat po nějaké špíně. Ohledně budovy, rezidentů, historie. Typicky bulvární informace. Okamžitě jsem je odhalila. Vždycky je odhalím. Takže pokud jste tu kvůli drbům, bude nejlepší, když se hned rozloučíme.“

Zakroutím hlavou. „Nezajímá mě, co se tu děje. Upřímně, prostě potřebuju nějaké peníze a pár měsíců mít kde složit hlavu.“

Tím rozhovor skončil. Leslie vstane, upraví si sukni a narovná si jeden z velikých prstenů na ruce. „Obvykle to chodí tak, že uchazečům řeknu, že jim zavoláme, pokud budeme mít

zájem. Ale nevidím důvod, proč to ve vašem případě protahovat.“

Vím, co teď přijde. Věděla jsem to ve chvíli, kdy jsem vstoupila do klece výtahu. Nejsem Bartolomějské hodna. Lidé jako já – bez rodičů, bez práce, prakticky bezdomovci – zde nemají místo. Naposledy se podívám z okna, protože vím, že takový výhled se mi už nikdy nenaskytne.

Leslie dokončí svou řeč: „Byli bychom moc rádi, kdybyste tu zůstala.“

Nejdřív mě napadne, že jsem se přeslechla. Hledím na ni s prázdným výrazem, z něž musí být jasné, že nejsem zvyklá dozvídat se dobré zprávy.

„Děláte si legraci?“ zeptám se.

„Mluvím naprosto vážně. Ještě si vás samozřejmě musíme prověřit, ale zdá se mi, že perfektně vyhovujete. Mladá a chytřá. A myslím si, že i vám pobyt zde hodně pomůže.“

V tu chvíli mi to teprve dojde: budu tady bydlet. Ze všech možných míst zrovna v Bartolomějské, zatraceně! V bytě, který je lepší než moje nejodvážnější představy.

Co je ještě lepší: dostanu za to zapláceno.

Dvanáct tisíc dolarů.

V koutcích očí se mi objeví slzy štěstí. Rychle si je setřu, aby si Leslie nepomyslela, že jsem příliš emocionální, a nezměnila názor.

„Děkuju,“ řeknu, „vážně. Je to pro mě životní příležitost.“

Leslie se usměje. „Potěšení je na mé straně, Jules. Vítám vás v Bartolomějské. Myslím si, že si to tu zamilujete.“

3

„V tom je nějaký háček, že jo?“ zeptá se Chloe a lokne si levného vína ze sámošky za rohem. „To prostě nemůže být jen tak.“

„To jsem si taky myslela,“ odvětím. „Ale pokud tam někde je, já ho nevidím.“

„Nikdo normální by neplatil někomu cizímu, aby bydlel v jeho luxusním bytě.“

Jsme v obývacím pokoji jejího vážně ne luxusního bytu v Jersey City. Sedíme u konferenčního stolku, u nějž od doby, kdy u ní přespávám, pravidelně večeříme. Dnes večer je obložený krabicemi s levným čínským jídlem z restaurace. Zelenina s nudlemi lo mein a smažená rýže s vepřovým masem.

„Nebude to žádná dovolená,“ vysvětluju jí. „Je to opravdová práce. Musím se o ten byt starat. Uklízet a dávat na všechno pozor.“

Chloe přestane žvýkat, nudle jí vyklouznou z hůlek. „Počkej – nechystáš se to přece vzít, že ne?“

„Samozřejmě že ano. Zítra se můžu nastěhovat.“

„Zítra? To je, no, podezřele rychle.“

„Chtějí tam mít někoho co nejdřív.“

„Jules, znáš mě, nejsem paranoidní, ale tohle je do očí bijící. Co když je to nějaká sekta fanatiků?“

Obrátím oči v sloup. „To snad nemyslíš vážně.“

„Myslím to naprosto vážně. Vždyť ty lidi ani neznáš. Řekli ti aspoň, co se stalo té ženě, která tam bydlela?“

„Umřela.“

„Řekli ti jak?“ zeptá se Chloe, „nebo kde? Možná umřela přímo v tom bytě. Možná tam byla zavražděna.“

„Nemluv hlouposti.“

„Jsem opatrná. To je rozdíl.“ Chloe si znovu nervózně lokne vína. „Necháš alespoň Paula, aby se podíval na ty smlouvy, než něco podepíšeš?“

Chloein přítel teď pracuje v prvotřídní právní firmě a připravuje se na advokátní zkoušku. Až ji udělá, mají v plánu se vzít, přestěhovat se na předměstí a pořídit si dvě děti a psa. Chloe ráda vtipkuje, že jsou připraveni povznést se výš.

Já jsem pravý opak. Klesla jsem tak hluboko, že teď právě večeřím na stejném místě, kde budu za chvíli spát. Připadá mi, jako by se během dvou týdnů můj život scvrkl do velikosti tohoto gauče.

„Už jsem to podepsala,“ přiznám se. „Smlouva na tři měsíce, s možností prodloužení.“

V té poslední větě jsem trochu přeháněla. Byla to pouze neformální dohoda, ne smlouva, a Leslie Evelynová pouze naznačila, že neteře a synovci zesnulé bývalé majitelky budou možná potřebovat víc času, než se dohodnou, jak s bytem naložit. Řekla jsem to tak proto, abych dodala celé situaci profesionální nádech. Chloe pracuje v oddělení lidských zdrojů. Prodloužené smlouvy na ni dělají dojem.

„A co daňové přiznání?“ zeptá se.

„Co je s ním?“

„Vyplníš ho?“

Abych se vyhnula odpovědi, píchám hůlkami do smažené rýže, vybírám kousky vepřového. Chloe mi vytrhne krabici z ruky a práskne s ní o desku stolku, až se rýže rozletí kolem.

„Jules, nemůžeš vzít práci, kde ti budou vyplácet nezdaněné peníze. To je prostě černota.“

„Znamená to prostě více peněz pro mě,“ trvám na svém.

„Ne, to znamená, že je to nezákonné.“

Popadnu svou krabici a vzdorovitě znovu zapáchnu hůlky do jejího obsahu. „Mě zajímá jen těch dvanáct tisíc dolarů. Chloe, já ty peníze vážně potřebuju.“

„Říkala jsem ti, že ti klidně půjčím.“

„Ale já ti to nebudu moct vrátit.“

„Budeš,“ trvá na svém, „časem. Nepouštěj se do tohohle jen proto, že si připadáš...“

„Na obtíž?“ přeruším ji.

„To jsi řekla ty, ne já.“

„Ale já jsem.“

„Ne, ty jsi má nejlepší kamarádka a procházíš těžkým obdobím. Jsem ráda, že tě u sebe můžu nechat tak dlouho, jak jen budeš potřebovat. Za chvíli budeš zase stát na vlastních nohách.“

Chloe mi věří víc než já sama sobě. Poslední dva týdny jsem strávila dumáním nad tím, jak přesně se stalo, že můj život nabral tak velkolepě špatný směr. Jsem chytrá. Tvrdě pracuju. Nejsem špatný člověk. Aspoň se snažím nebýt. A stejně stačily dvě rány, aby mě úplně zničily – ta první, že jsem ztratila práci, a druhá, že je Andrew takový špína chlap.

Určitě byste mohli říct, že je to všechno moje chyba. Že bylo mou povinností vytvořit si rezervy. Peníze alespoň na tři měsíce, radí experti. Tomu, kdo s takovými čísly přišel, bych nejradši jednu vrazila. Určitě nikdy neměl práci, kde čistý příjem sotva uhradí nájem, jídlo a energie.

Většina lidí totiž nechápe, jaké je být chudý, dokud se do takové situace nedostane.

Nevědí, jak složité je udržet se nad hladinou, a když, bože chraň, se nechtě potopíte, jak těžké je znovu vyplavat.

Nikdy nevypisovali šek třesoucí se rukou, zatímco se modlili, aby na účtu bylo dost peněz na pokrytí.

Nikdy nečekali, až jim s úderem půlnoci přijde výplata, protože jejich peněženka je prázdná a kreditní karta vyčerpaná a oni zoufale potřebují peníze na benzín.

A jídlo.

A léky na předpis, které už týden čekají na vyzvednutí.

Nikdy jim nezamítli kreditní kartu v samoobsluze, restauraci nebo supermarketu, zatímco se na ně otrávená pokladní dívá úkosem a tiše je soudí.

To je další věc, kterou většina lidí nechápe – jak rychle je ostatní odsoudí. A jak rychle dělají závěry a předpokládají, že vaše finanční situace je výsledkem vaší hlouposti, lenosti a roků špatných rozhodnutí.

Netuší, jak finančně náročné je pohřbít oba rodiče, ještě než vám vůbec bylo dvacet.

Nevědí, jaké to je, sedět s pláčem před stohem finančních přehledů ukazujících, kolik dluhů během let nadělali.

Dozvědět se, že všechny pojistné smlouvy byly zrušeny.

Vrátit se do školy, sama se starat o výdaje, žádat o finanční podporu, mít dvě práce a studentskou půjčku, kterou nesplatíte dřív, než vám bude čtyřicet.

Dostudovat a ucházet se o práci s úžasným titulem, jen abyste se dozvěděli, že jste buď příliš vzdělaní, nebo nemáte kvalifikaci na jakoukoliv práci, o kterou požádáte.

Lidé o takovém životě nechtějí přemýšlet, a tak o něm nepřemýšlejí. Svůj život zvládají, a proto nemůžou pochopit, proč nejste jako oni. A vy mezitím musíte sami čelit ponížení. Nejistotě. Obavám.

Bože, takovým obavám.

Ty vás neopouští. Každou vědomou myšlenku doplňuje svým hlasitým bzučením. Všechno už bylo tak bezútěšné, až jsem poslední dobou začala přemýšlet, jak hluboko ještě můžu klesnout a co budu dělat, až dosáhnu úplného dna. Pokusím se vydrápat se ven? Chloe si myslí, že to dokážu. Nebo záměrně nakráčím do obrovské černé prázdnoty, jako to udělal můj táta?

Až dodneška jsem neviděla východisko ze své svízelné situace. Ale nyní jsou moje těžké a beznadějně obavy dočasně zažehnány.

„Musím to udělat,“ řeknu Chloe. „Je to zvláštní? Ano, připouštím, že je.“

„A pravděpodobně příliš dobré, než aby to mohla být pravda,“ dodává.

„Občas se dobrým lidem dějí dobré věci zrovna ve chvíli, kdy to nejvíce potřebují.“

Chloe se ke mně vrhne a divoce mě obejmě, jako to dělá od chvíle, kdy jsme se staly spolubydlícími na Pensylvánské státní univerzitě.

„Myslím, že bych měla lepší pocit, kdyby to byla jakákoliv jiná budova, a ne Bartolomějská.“

„Co je na Bartolomějské špatného?“

„Všechny ty chrlice, pro začátek. Nenahánějí ti hrůzu?“

Nenahánějí. Upřímně, ten za oknem ložnice byl svým gotickým způsobem okouzlující. Jako ochránce na stráži.

„Slyšela jsem...“ Chloe se zarazí, hledá výstižné vyjádření, „... jisté věci.“

„Jaké věci?“

„Moji prarodiče žili na Upper West Side. Můj dědeček odmítal chodit po té straně ulice, na které stojí Bartolomějská. Říkal, že ta budova je prokletá.“

Natáhnu se pro nudle lo mein. „To ale vypovídá víc o tvém dědečkovi než o Bartolomějské.“

„On tomu věřil,“ pokračuje Chloe. „Řekl mi, že ten člověk, co ji postavil, spáchal sebevraždu. Skočil odtamtud ze střechy.“

„Nehodlám se vzdát téhle příležitosti jen proto, že tvůj dědeček něco říkal.“

„Chci jen říct, že neuškodí být trochu opatrná. Když se ti něco nebude zdát, přijď hned sem. Gauč je pořád volný.“

„Díky za nabídku, vážně. A kdo ví, možná tu budu od teď za tři měsíce zpátky. Ale ať je prokletá, nebo ne, zůstat v Bartolomějské je pro mě nejlepší způsob, jak se vyhrabat z problémů.“

Ne každý má šanci změnit svůj život. Můj táta ji rozhodně neměl. Ani moje máma.

Ale já svou šanci dostala.

Život mi nabízí záchranné tlačítko restart o velikosti budovy.

A já ho chci stisknout tak odhodlaně, jak jen dokážu.

PŘÍTOMNOST

Probudím se s cuknutím a zmatená. Nevím, kde jsem, a to mě děsí.

Zvednu hlavu, vidím šerou místnost jen lehce osvětlenou pruhem světla prořezávajícího se pootevřenými dveřmi. Za nimi spatřím kousek prázdné chodby, zaslechnu tlumené hlasy a zvuk tenisek na dlažbě.

Bolest, která mi vřeštěla podél levé strany těla a v hlavě, nyní jen mumlá. Asi mi dali analgetika. Mysl i tělo mám vláčné. Jako kdybych byla vycpaná bavlnou.

Zděšeně si prohlížím, co všechno se mnou provedli, zatímco jsem byla v bezvědomí.

Napíchnli mi žílu na ruce.

Na levém zápěstí mám obvaz.

Límec okolo krku.

Zvědavými prsty prozkoumám náplast na levém spánku. Dotek spouští ostrou bolest. Dost silnou na to, aby se mi obličej zkroutil do grimasy.

Překvapí mě, že když se opřu o lokty, dokážu se posadit. I když mi to způsobí lehkou bolest na levé straně, stojí to za to. Někdo prochází kolem dveří, všimne si mě a řekne: „Už je vzhůru.“

Světlo odhalí bílé zdi, židli v rohu, tištěnou reprodukci Moneta v laciném černém rámu.

Vejde ošetřovatel. Stejný jako předtím. Ten s laskavými očima.

Bernard.

„Ahoj, Šípková Růženko.“

„Jak dlouho jsem byla mimo?“

„Jen pár hodin.“

Rozhlížím se po místnosti. Bez oken. Sterilní. Oslepující ve své bělosti.

„Kde to jsem?“

„V nemocničním pokoji, zlato.“

Naplní mě úleva. Ten druh úlevy, který zaplavuje oči slzami. Bernard vezme kapesník a otírá mi tváře.

„Není nutné plakat,“ říká, „není to tak špatné.“

Má pravdu. Není to vůbec špatné. Popravdě je to úžasné.

Jsem v bezpečí.

Jsem daleko od Bartolomějské.

O PĚT DNÍ DŘÍVE
